

самото колѣно бѣ. откъснѣта съ граната и се държеше само на сухожилията; за минута, помислихъ съвсемъ да прѣрѣжа тази нога, която увеличаваше болкитѣ при най-малкото движение, но се установихъ.

— „Господинъ капитанъ!, — обърна се той съ болезненъ гласъ къмъ мене, — азъ ви познавамъ отъ Колоница, кждѣто се бихме съ васъ; вий фздѣхте единъ добъръ сивъ конь, за който казвахъ, че билъ съвършено слѣпъ, но което мнозина не вѣрвахъ, защото на всѣкъдѣ и въ всѣкакъвъ алюръ ви носѣше; азъ съмъ отъ баталиона на Княза Милоша!“

— „Добръ, братъ, послѣ ще поговоримъ, нека сега те взематъ войницитѣ и те отнесжтъ на прѣвързочния пунктъ, за да ти се даде медицинска помощъ, отъ която имашъ голѣма нужда“.

— „Едва ли . . . !, каза той плачевно.—Отъ мене изтече твърдѣ много кръвъ“. . .

Дѣйствително, той бѣ цѣлъ нацапанъ съ собственната си кръвъ и при него имаше цѣла локва. Четирмата повикани отъ мене войника внимателно и съ особено съчувствие и съжаление го турнахъ на една шинелъ и го относохъ на прѣвързочния пунктъ. Азъ много желаехъ да посѣтжъ въ лазарета този войникъ и да го разпитамъ за много нѣща, ако той бѣ въ сила да ми разправи, но когато слѣдъ два дни поискахъ да направя това, видѣхъ се съ д-ра Садовский, който ми каза, че щомъ му отрѣзали ногата и ѝ прѣвързали, по причина на многото изгубена кръвъ — умрѣлъ.

По нататгкъ съгледахъ и се прислушахъ въ разговора на двама ранени войника — българинъ и сърбинъ. Тези двама борци отъ двѣ враждебни